

Neznámí hrdinové

Tomáš Lesa (1. místo ve II. kategorii)

Světlo měsíce ozařuje město Hodonín. Na severu se z oblak snáší tři padáky. Jeden z nich patří poručíku Mrázovi. Jeho spolubojovníci se blíží k zemi. Oba dopadli na mýtinu uprostřed lesa a právě sundávají padáky. Najednou vbíhají na mýtinu další postavy. Ozve se mohutná střelba. Pro poručíka je jako z jiného světa. Mráz klesá rychleji, než by se mohlo zdát. Zachovává klidnou hlavu a snaží se vyhýbat korunám vysokých stromů. Střelci na zemi jej chtějí zasáhnout. Poručíkův padák trhá kulky. Parašutista už nohama naráží do horních haluzí. Právě když se vyhýbá jedné z temných větví, rozerve mu kovová kulka kůži na břichu a zavrtá se hluboko dovnitř. Poručík bolestí zaře, zavadí o strom a zřítí se k zemi.

Leží na lesní cestě přikryt děravým padákem. Vstává ze země a strhává padák. Pak popadne britský samopal Stengun a dá se do běhu. Mlhavě před sebou vidí pole, ale od pole ho ještě dělí několik desítek metrů. Boty těžce dopadají na křehké listy v trávě.

„Halt,“ zaře někdo jen kousek před poručíkem a vykročí zpoza stromu. Mráz se sveze k zemi a dobře mířenou dávkou ze samopalu Němce zasáhne. Poručík vbíhá do pole. Přeběhne oraniště, před sebou vidí dělnické domky. Tady to už zná. Bolest břicha se však stává nesnesitelnou. Po několika dlouhých minutách se konečně octne na Slavíkově ulici.

„Dům s velkými okny, dům s velkými okny,“ přeřikává si téměř v deliriu. Pak uvidí domek, který hledá. Přiběhne ke dveřím a potměnou ulicí se ozve zabušení. V zámku zarachotí klíč a ve dveřích se objeví vysoký, elegantní muž s knírkem.

„Doufal jsem, že tu ještě bydlíš,“ vypraví ze sebe poručík, rukou přejede po drsné omítce a zhrouť se.

Bývalý důstojník Jan Kratochvíla seděl v křesle a při světle lampy četl ilegální tisk. Někdo mlátil na dveře. Kratochvíla se zvedl, přešel ke staré skříni v obývacím pokoji a z jedné z přihrádek vytáhl naleštěnou pistoli vzor 24. Otevřel dveře na ulici a díval se do očí vyčerpanému člověku, kterého měl znát. Voják měl na sobě britskou parašutistickou výzbroj. Kratochvíla hbitě pomohl parašutistovi dovnitř. Uložil poručíka na pohovku v obývacím pokoji a pokusil se mu svléknout část výstroje. Teprve potom poznal, o koho se jedná.

„Ale vždyť ty jsi Pepa Mráz!“ vykřikl.

Poručík Mráz pokýval hlavou a nechal ji přepadnout dozadu.

„Mluv se mnou! Slyšíš? Hned zavolám doktora. A drž si tu ránu!“

Mráz znovu pokýval hlavou, ve tváři měl bolestný škleb. Kratochvíla zatím vytočil číslo na svého kamaráda a spolužáka.

„Tady Kratochvíla, na nic se neptej a hned přijď ke mně. Mám tu raněného. Střelili ho do břicha, hodně krvácí. A pospěš si, prosím tě.“

Kratochvíla se vrátil do pokoje k raněnému. Ten držel ruku na ráně, ale skrz prsty mu neustále vytékala krev. Kratochvíla si klekl vedle pohovky a ránu stlačil. Parašutista slabě sykl.

Za necelou čtvrt hodinu někdo tloukl na dveře.

„Přiběhl jsem, jak nejrychleji jsem mohl,“ vysypal ze sebe doktor a přitom si otíral čelo.

„Dobře, pojd' dovnitř. Leží na otomanu.“

Doktor vstoupil do obývacího pokoje a začal z tašky vytahovat vše potřebné.

„Kde jsi na něj proboha narazil?“ zeptal se.

„On přišel ke mně. Je to starý známý. Sloužili jsme spolu v kasárnách.“

„Nevypadá to s ním dobře, kamaráde. Kulka nejde vyndat a navíc ztratil hromadu krve. Na to, abych ho otevřel, nemám dostatečné vybavení. Musel by do nemocnice.“

„To nejde.“

„Jistěže ne. Myslíš, že to nevím? Já ti jen říkám to, co bych jako doktor doporučoval. V tuto chvíli pochybuju, že se dožije rána.“

Poručík se chraplavě rozesmál. Nebyl to příjemný zvuk. Parašutista měl pobledlou tvář a propadlé oči. Mluvil potichu, ale soustředěně.

„Honzo, pojd' sem. Kdo je tohle?“

„Můj velmi dobrý přítel, doktor Karel Fibich. Klidně mluv.“

„Je to se mnou zlé, že?“

„Nebudu ti lhát, tady Karel z tebe nemůže dostat tu včelku.“

„V tom případě ti musím všechno říct.“

„Mluv,“ řekl Kratochvíla.

„Skupina Titanium měla být v noci 11. dubna vysazena na severním okraji Hodonína, což se také stalo. Někdo nás ale zradil a Němci náš příchod očekávali. Můj desant tvořili ještě další dva vojáci. Ti jsou už pravděpodobně po smrti. Skupina Titanium měla důležitý úkol.“

„A co máte za úkol, pane poručíku?“ zeptal se Fibich.

„Ještě než vám to řeknu, potřebuju vědět, jak to tady vypadá. Působíte v odboji?“

„Nepůsobíme, Josefe,“ ozval se Kratochvíla, „byli jsme s doktorem v Obraně národa. Tedy do té doby, než nás rozprášili.“

„Abys mi rozuměl, Honzo, já potřebuju někoho, kdo to tady za mě dokončí. Zavazuješ se mi pomoci?“

„Jistě. Na takovou šanci jsme čekali už hrozně dlouho.“

Poručík se trpce usmál a promluvil dost nahlas, aby se ujistil, že mu oba budou rozumět.

„Naším primárním úkolem je zneškodnit Karla Hermanna Franka.“

Fibich, který právě usrkl ze skleničky vína, se zakuckal.

„Karle,“ ozval se okamžitě Kratochvíla, „zavolej Hájkovi a Černíkovi.“

„Hned?“

„Ano, teď hned. Řekni jim, ať se sem co nejrychleji dostanou.“

„Nemám právo tě o něco takového žádat, ale někdo to dokončit musí, a já myslím, že ty jsi ta správná osoba,“ řekl poručík.

Fibich byl zpátky v pokoji.

„Jak se teď cítíte, poručíku?“ zeptal se.

„Cítím se na hovno, ale to už není důležité.“

„Řeknu ti, Josefe, skoro tě nepoznávám. Chováš se jako úplný profesionál, i když jsi v takové situaci.“

Poručík se usmál a promluvil: „Měl jsem se od koho učit.“

„Ale prosím tě...“

„Tak třeba 15. března 1939. Do kasáren přijeli němečtí důstojníci a plukovník Hobza je přijal ve své kanceláři. Ty jsi mu šel překládat. Vydržel jsi tam stát mezi těmi fašistickými sviněmi po celou dobu. Tomu říkám sebeovládání!“

„Jako voják bych se zachoval profesionálně jedině tehdy, když by z té kanceláře žádný nacističtí živý neodešel.“

„Poslyš, to už jsem se do toho taky namočil, že?“ zeptal se Fibich.

„Jestli do toho nechceš jít, stačí říct.“

„Ale samozřejmě, že chci. Nejsem o nic míň vlastenec než ty. Mám jenom určité pochybnosti. Poručíku, kdy a kde jste měli na Franka zaútočit?“

„Ministr Frank bude za tři dny projíždět přes Hodonín. Očekáváme, že přijede vlakem na hodonínské nádraží a potom pojedou autem do města. Odpoledne pokračuje dál na Slovensko.“

Poručík podal Kratochvílovi velkou obálku.

„Tady jsou všechny informace. Vy musíte na Franka zaútočit, ještě než přejede na Slovensko.“

„Tak to ti přeju hodně štěstí s tvým plánem, Honzo,“ řekl Fibich.

Za pár minut dorazili učitel Hájek a inženýr Černík. Jako první protlačil do pokoje svá široká ramena Hájek.

„Pokud se nejedná o záchranu republiky, tak jdu zase spát.“

Vešel i Černík. Parta třicátníků stála nad umírajícím poručíkem na otomanu.

„O tomhle jsi nic neříkal, doktore,“ řekl Hájek a otočil se na Fibicha. Ten jen pokrčil rameny.

„Pánové...“ promluvil Kratochvíla, „jste ochotni zabít K. H. Franka?“

Hájkovi se povytáhly koutky.

„Honzine, myslím, že jsi právě dal dohromady nejlepší protiskopčáckou jednotku v okolí.“

Jan Kratochvíla se jal kamarádům vše vysvětlit. Poručík Mráz jen mlčky pokyvoval hlavou. Nad ránem se mu velmi přitížilo a ve tři hodiny zemřel. Kratochvíla s Černíkem jej vynesli za dům na zahradu, kde poručíka zakopali.

Pánové se k ránu rozloučili a pospíchali domů, protože jim za pár hodin začínala práce. Domluvili se, že až skončí, zajdou ke Kratochvílovi na partičku mariáše. Krycí jméno Mariáš prozíravě vymyslel Hájek.

Nevyspaný doktor Fibich ráno sešel do své ordinace. Přemýšlel o Mariáši a o svých dvou dětech. Zato učitel Hájek jel ráno na kole do práce s mnohem lepší náladou. Hájek také přemýšlel, ale bral tuto příležitost jako šanci na to, začít konečně dělat něco pořádného. V jeho nitru rostla dlouho potlačovaná zlost a touha po odplatě. Přišel čas splátky. Jaroslav Černík, nejstarší ze čtyř kamarádů a spolužáků, políbil svou ženu, tak jako každé ráno, a vydal se s koženou aktovkou v ruce pracovat. Před válkou dělal v kasárnách, potom vzal práci v cihelně v Bažantnici. Před domem se zhluboka nadechl a ucítil jaro. Bylo 11. dubna, ale přetrvávalo poměrně chladné počasí. Černík uvažoval o tom, že až přijde z práce, vyčistí si svou pistoli. Jan Kratochvíla moc dobře chápal, že má za Mariáš velkou zodpovědnost. Ráno nemohl usnout. Šel proto do sklepa, aby zkontroloval svou vojenskou výbavu. Našel nemnoho granátů a tři pušky. Krátce před šestou vykročil do práce. Byl zaměstnán u firmy Varmuža jako řadový dělník.

Večer toho dne si všichni, již usazení v obývacím pokoji, prohlíželi rozložitou mapu Hodonína, která ležela na stolku mezi nimi.

„Pánové, chtěl jsem koupit ženě punčochy a hádejte, kolik to dneska stojí. Kупovali jste někdo v poslední době punčochy?“ řekl Karel Fibich a napil se červeného vína ze své sklenice.

„Punčochy již několik let zásadně nenosím,“ odpověděl Hájek a na tváři vykouznil úsměv. Chlapi se dali do smíchu.

„Ale no tak, pánové, věnujme se našemu problému,“ promluvil Kratochvíla, „nechci vás tady držet v lajně, ale celá tato operace bude potřebovat klid a pořádek. Ani jeden z nás si tu neuvědomuje, v jaké situaci jsme. Ráno jsem šel do sklepa a bláhově si myslel, že výbava, kterou tam mám, nám postačí. Jak naivní jsem byl! Na takovou akci přece potřebujeme samopaly!“

„Počkat, počkat, ještě nemáme vymyšlené, jakým způsobem to vůbec provedeme...,“ namítl Fibich.

„V každém případě potřebujeme samopaly,“ pokyvoval hlavou Kratochvíla.

„Kde chceš sehnat samopaly?“ zeptal se Černík.

„Přepadneme německou hlídku. Někde na samotě.“

„Ale máme na to setsakramentsky málo času. Naše akce se má provést za necelé tři dny!“ dodal Fibich.

„Tak se do toho pusťme. Projdeme celou trasu a porovnáme výhody a nevýhody jednotlivých míst,“ řekl Hájek.

Pánové nad mapou živě diskutovali až do rána. Pak bylo rozhodnuto.

„Takže to shrňme,“ pronesl Kratochvíla, „krvavý pes Frank přijede vlakem v 15:05 na nádraží...“

„My dva budeme schovaní za plotem vedle hotelu Grand, naproti nádraží, abychom zpoza zdi mohli střílet,“ řekl Fibich.

„Já se budu zatím ochomýtat někde před nádražní budovou, kousek od vchodu, abych nebudil pozornost. Na sobě budu mít skopčáckou uniformu,“ pokračoval Hájek.

„No a já si stoupnu naproti obchodu Měšťánek na konci Nádražní ulice a na sobě taky budu mít německou uniformu,“ dodal Černík.

„Dobře, a teď vychází Frank z hlavních dveří nádraží, co se děje?“

„Já beru nohy na ramena,“ řekl Hájek.

„Ale tak mluvmě vážně. Doktore?“

„Skrz díru v plotě všechno vidíme a čekáme, až Frank přijde k zaparkovanému autu. Potom začneme střílet ze samopalů. Střílíme jenom na Franka, dokud každý nevyprázdníme zásobník. Pak utíkáme pryč, směrem dozadu k Dvořákově ulici. Zahodíme kabáty a vejdemo na ulici, jako by se nestřílelo.“

„Výborně.“

„Jakmile začnete pálit, hodím pod auto granát nebo dva a budu utíkat od nádraží směrem k cukrovaru. Kryju se samopalem...“

„A já ho taky kryju. Jedině kdyby auto s Frankem odjíždělo, hodil bych po autě další granát,“ řekl Černík.

„Dvě hodiny po akci se všichni ve zdraví setkáme u mě doma.“

„A Tome... nezapomeň se vyhýbat kulkám,“ dodal Fibich s úsměvem.

„Tak. Nemáme vynikající plán, ale my to zvládneme. Zítra musíme obhlédnout Nádražní ulici, abychom si všechno ověřili, a pozítřku přepadneme německou hlídku,“ řekl Kratochvíla, „pro dnešek toho máme, myslím, dost. Jde se domů. Aspoň trochu se vyspěte, pánové.“

Ve čtyři hodiny odpoledne, na druhý den, se celá skupina sešla u Domu umělců. Čekalo se na Hájka. Muži byli oblečení ve vycházkovém a docela na lehkou. Za chvíli přišel Hájek, do čela naraženou masaryčku.

„To jsme rádi, že jste nás poctil svou přítomností, pane Hájek,“ promluvil Karel Fibich, „děti se toho musely hodně naučit, když jste chodil do vyučování v půlce hodiny.“

„Určitě se toho naučily víc než teď,“ odsekl Hájek nevrle.

Čtyři muži přešli silnici k místu Masarykovy sochy a pokračovali dál po dlážděném chodníku, k hotelu Grand. Pečlivě zkoumali okolí. Procházeli kolem cihlového plotu, na kterém sklesle visela tři velká písmena V. Na konci plotu stála zkřivená železná vrata. Fibich s Kratochvílou do nich vrazili a vešli do dvora. Černík s Hájkem počkali na rohu ulice, u Měšťánka. Během chvíle se k nim znovu připojili Kratochvíla a Fibich.

Kratochvíla promluvil: „Zatím nám to vychází. Karel tam ve dvoře vzadu objevil starou lavičku. Pokud si ji přisuneme k plotu, nebudeme mít problém střílet.“

„A v plotě jsou díry, takže uvidíme všechno, co se bude před nádražím dít,“ přidal se Fibich.

„Skvělé. U nás snad taky žádný problém nebude,“ řekl Černík.

Šlo se k Janu Kratochvílovi.

„Víte co,“ prohodil Černík, až všichni usedli v obývacím pokoji, „zjistil jsem, že z Hodonína jezdí dennodenně hlídka do Rohatce. Stačí si na ně počkat na rohatecké silnici.“

„Co s autem?“ zeptal se Hájek.

„A přemýšlels, jak je přepadneme?“ napadlo Fibicha.

„Postupně pánové, postupně. Hned vám to řeknu.“

„V kolik ta hlídka jezdí do Rohatce?“ zajímalo Kratochvíla.

„V 16 hodin vyjíždí z kasáren. Zpátky se vrací asi za hodinu.“

„Mohli bysme to auto schovat někde do lesa,“ navrhl Fibich.

„To bychom určitě mohli, ale Němci budou ztracenou hlídku hledat,“ namítl Kratochvíla.

„Kdyby byla tma, tak bysme mohli s autem přejet někam pryč,“ přemýšlel nahlas Fibich.

„Kdyby, kdyby, kdyby. Proboha, uvažujte o takových možnostech, jaké máme k dispozici!“ zahulákal Hájek.

„Můj plán je tento,“ řekl nakonec Černík a vysvětlil kamarádům, jak by se celé přepadení mělo odehrát. Pánové byli nadšení jednoduchostí plánu a dohodli se na veškerých detailech.

Sešli se dalšího dne, ve 14:30 u Kratochvíly, který pro ně nachystal zbraně. Každý z členů měl na sobě dlouhý kabát, pod který se dala schovat puška. Odbojáři šli postranními uličkami, kolem rybníka Cikánka. Takto dorazili za Hodonín k silnici na Rohatec.

„Všichni znáte své role. Je 15:13, pusťme se do toho,“ promluvil Kratochvíla. „Tome, ty se vrať zpátky, před hřbitov, a jakmile uvidíš příjezdět naše auto, dej nám vědět. A buď nenápadný. Až Němci projedou kolem, utíkej k nám, abys mohl zakročit.“

„Dobře, tak já du. Hodně štěstí pánové.“

„Tobě taky,“ řekl Černík a přešel k pravému okraji silnice, „já mám teda za úkol vlézt si na silnici, a to v momentě, kdy budeme vědět, že už jedou.“

„Ano a nehýbej se, musíš vydržet. Buď otočený tak, aby ti neviděli do tváře,“ řekl Kratochvíla.

„Co když nezastaví?“ zeptal se Fibich.

„Zastaví.“

„Pokud nezastaví, musíte na ně začít střílet,“ prohlásil Černík.

„Oni zastaví,“ zopakoval Kratochvíla, „ty budeš ležet na silnici a my s doktorem každý na jedné straně, v příkopu. Budeme celou situaci střežit, a jakmile začneš střílet, začneme střílet i my.“

„Budu u sebe mít jenom pistoli, tak budu nejpohotovější.“

„Dobrá a teď pojďme na svá místa,“ rozhodl Kratochvíla.

Je zamračeno, silnice zeje prázdnotou. Doktor leží v příkopu přikrytý haldou větví. Velké oči má otevřené a rukama až trochu křečovitě svírá zbraň. Zapomněl se rozloučit s dětmi.

Během deseti minut přijde neuvěřitelná průtrž mračen. Černík stojí pár stop od pravé strany silnice a opírá se o statný dub. Zkontroluje si na hodinkách čas a pomocí dalekohledu pozoruje Hájka, který k němu stojí zády. Je 16:10.

Hájek nehybně postává. Dopadají na něj stovky malých částecek vody. *Do prdele s deštěm, do prdele s fašisty. Kde je ta německá preciznost a dochvilnost? A do prdele s tímhle kabátem. Kdyby tu vedle mě stál klaun z cirkusu, byl by miň nápadný.*

Potom se z šedé nicoty vynoří vozidlo. Hájek zaostří a chvíli vůbec nedýchá. Pak v automobilu pozná armádní KdF. Pomalu se otáčí a několikrát kývne na Černíka.

„Už jedou, slyšíte? Už jedou,“ vykřikuje Černík, nechává ležet dalekohled a lehá si do silnice. Automobil prosvíští kolem Hájka. Ten svižně vykročí směrem k Rohatci. Pušku vzor 24 má pod kabátem dobře připravenou.

Černík leží na studené cestě a slyší přijíždět auto. Cítí se nahý a bezbranný. Zvuk auta rozrážejícího kapky deště mohutní. Černík téměř cítí těžký přední nárazník na svých zádech. *Přece mě nemůžou přejet!*

Vozidlo zastavuje. Černík má zavřené oči a poslouchá hlasy. Jeden z nich něco vykřikuje. Do plátěné střechy buší voda. Jdou k němu.

Kratochvíla se v příkopu obrátí, aby viděl na silnici. Automobil stojí asi deset metrů před Černíkem. Jeden voják se k ležícímu pomalu přibližuje. Další stojí opřený o přední dveře. Zadní dveře jsou pootevřené.

Hájek vidí, že auto zastavilo. Za zády Němců sprintuje příkopem, vysokými botami rozstříkuje bahno.

Voják už, už sahá na Černíka. Obrací ho. Ticho protne zvuk střílející pistole. Kratochvíla vyskakuje z příkopu, přesně zamíří a zastřelí vojáka u auta. Mezitím hluk pistole znovu kráčí vzduch. Kratochvíla pálí, ale nestihne se otočit nalevo. Tam je další voják! Padne výstřel. Tříští se sklo. Kratochvíla se ohlédne. Voják je zasažen přímo do hlavy, právě když vylézá z auta. To Hájek. Ve zlomku sekundy další střelba. Kratochvíla přebíjí a utíká k Černíkovi.

Černík se zvedá a ukazuje na druhou stranu auta. U dveří stojí Fibich a míří puškou do automobilu. Hájek s Kratochvílou přicházejí k Fibichovi. Stojí mu tiše za rameny.

Fibich hluboce oddechuje a dívá se na německého vojáka uvnitř auta. Fašistovy vyžděšené oči střídavě přeskakují z hlavně na Fibicha a zpátky. Němec silně krvácí.

„Udělej to,“ řekne Hájek potichu.

„Ich habe die Kinder...“, mumlá Němec.

„Hovno máš!“ zařve Hájek. „Všichni máte stejnou výmluvu!“

„Karle, udělej to. Dokaž nám, že se na tebe můžeme spolehnout a svěřit ti do rukou naše životy,“ řekne Kratochvíla.

„Rozhodl jsem se lidi léčit, ne jim ubližovat,“ pošeptá si Fibich pro sebe, načež zavře oči a vypálí.

Později Kratochvíla s Hájkem nasedli do auta, vrátili se ke hřbitovu, kde sjeli na polní cestu vedoucí do lesa. Černík s Fibichem stáli mezi stromy u silnice. Oba drželi po jednom pytli na brambory. V jednom z nich ležely čtyři samopaly MP 40, dvě pistole Luger Parabellum a spousta nábojů. Ve druhém nacistické uniformy, boty a přilby. Černík pohledem přejížděl silnici a hledal, jestli na něco nezapomněli.

„Ty pistole jsou stylové, co?“ řekl.

„Si vis pacem para bellum,“ promluvil Fibich, nepřítomně hledící do deště.

„Cože? Proboha, seber se, chlape. Ještě máme práci. Ty nesmíš myslet na to, že jsou to lidé. Ano, je to hrozné, ale pro tebe to jsou jen nepřátelé. Okupanti, kteří nám všem dost ublížili.“ Fibich nic neřekl.

Mezitím se už Kratochvíla s Hájkem prodrali až k břehu Moravy. Kratochvíla vystoupil a Hájek s autem zacouval. Pak dupnul na plyn a těsně před tím, než auto vletělo do vody, vyskočil.

„Snad jim chvíli potrvá, než auto najdou.“

Kratochvíla i Hájek přišli zpátky k místu činu. Společně s Černíkem a Fibichem kráčeli stejnou trasou ke Kratochvílovi domů. Déšť ustával. O několik minut později celá skupina zase seděla v protifašistickém doupěti. Zbraně bezpečně spočívaly ve sklepě. Operace Mariáš měla nastat za pár hodin.

14. dubna 1944 ve 13:34 leželo nad Hodonínem světle šedé mračno. Z domu s vysokými okny na Slavíkově ulici vyšli čtyři statní třicátníci. Ulicí se ozýval klapot podpatků. Vlastenci chtěli pochroumat chod dějin.

Na konci ulice se rozdělili na dvě dvojice. Hájkovi s Černíkem visel přes rameno samopal MP 40 a na hlavě poskakovala přilba. Kratochvíla a Fibich s sebou také táhli dva samopaly MP 40, ty však byly pečlivě schované pod kabáty.

13:52 stáli Kratochvíla i Fibich za plotem vedle hotelu Grand. Dírou v plotě pozorovali ulici před nádražím.

13:59 dorazili k nádraží Hájek a Černík. Hájek zůstal stát o kus nalevo od hlavních dveří budovy nádraží. Černík přešel k rohovému obchodu Měšťánek.

„Teď musíme být trpěliví,“ zašeptal Kratochvíla.

14:41 byl v prostoru před nádražím klid. Kratochvíla skrz díru v plotě pozoroval okolí. Přelétával pohledem z pravé strany až nalevo, kam jeho oko dohlédlo. Na Černíka neviděl. Fibich seděl na ztrouchnivělé lavečce, podpíral si hlavu a potil se. V kabátu mu bylo příliš horko. Naproti Černíka stál na chodníku malý chlapík v čapce a opíral se o dům. Vypadalo to, že na někoho čeká. Neustále na Černíka sklouzával pohledem. Černík o tom věděl a znervózňovalo jej to.

Je 15:02 a otvírají se hlavní dveře nádraží. Hájek reflexivně sáhne na samopal. Hned si uvědomí, že do příjezdu Franka zbývají ještě tři minuty. Ze dveří nakonec vychází asi čtyřicetiletý muž, jenž se na Hájka zaraženě podívá. Potom zrak odvrátí, zapálí si cigaretu a zůstane stát kousek před vchodem. Hájek znejistí.

Už dlouho nejel žádný vlak, tak proč byl ten chlap v té budově? Proč vyleze, právě když zbývají dvě minuty do příjezdu Franka? A kde je vůbec Frankovo auto?

Kde je sakra jeho auto, pomyslí si ve stejné chvíli Kratochvíla. Sleduje Hájka a celé mu to začíná být podezřelé.

15:06 přijíždí rychlík, brzdy kvílejí. Černík vzhledne k nebi, vysloví modlitbu a pokřičuje se. V tom si všimne, že chlap naproti ho pozoruje. Černík chytne řemínek od samopalu a podívá se na Hájka. Je připravený.

Kratochvíla klečí na lavečce hned vedla Fibicha.

Vlak stojí. Hájek v kapse nahmatá dva granáty. Po spánku mu stéká krůpějka potu.

Kde je to auto, do prdele?

Dveře se otvírají. Hájek prvně vidí jen černou botu. Ze dveří vychází německý důstojník. Nacista přechází na druhou stranu.

Fibich svírá pažbu samopalu. Klečí na lavečce vedle Kratochvíly. Ten už téměř stojí. Černík nenápadně přechází blíž k nádražní budově.

Dveře se znovu otvírají. Hájek vidí starou ruku. Čas se pro něj zpomalí a on na tu ruku s nenávistí v očích upřeně hledí. Ruka, která má na svědomí tolik mrtvých. V každé rýze se značí krutost. Kratochvíla vstává, pevně drží samopal, zvedá jej, míří... Náhle ho strhne dolů neviditelná síla. Karel Fibich ho pevně drží a vyděšeně mu civí do očí. Kratochvílovi se v nich zračí překvapení. Chce otevřít ústa, ale Fibich je rychlejší. Ukáže prstem na otvor ve zdi. Kratochvíla jako omámený pohlédne do ulice.

„To není Frank,“ zašeptá.